

עין משפט
גו מצוה

כא:

חומר בקודש פרק שלישי חגיגה

מסורת הש"ס

ב א מ"י פרק יב י"ג
לוח השמאלת: ה"א
ג מ"י פ"ח מסכת
קולות הלכה א
טושי"ב י"ד פ"ח ר"א ע"פ
כ"ג
ד מ"י ט"ס הלכה ו טור
טושי"ב ע"פ ע"מ:

רבינו הנגל

וברא ור' אילא שפירש
זה הירושלמי (ל' טע"ג) שם
שחיהו לחציה ומחשב
לחו חיה לפיכך תני עשר
מעלות. ור"ב דמוסי
לה ס"פ משום חציה
דריש גזרה גזרה שלא
להטיל כלום בתוך כלים
השישין שפא יטביל
מחטין וציונות בכלי
שאין בו נקב מרות
כשפירש הגזר תני אה
עשרה מעלות. כי כל
כלי שאין בו נקב מרות
כשפירש הגזר שישו
כשמי אצבעות שוקות
אין מטבילין בתוך כלים
אחרים כדגמן במקואה
פ"ק א השירה והחיה
שבים ו' מטבילין בהם
אבל אם כן הוי
קולות כשפירש הגזר.
וכשפירש הגזר תני
בעירוב ובחללה כבי
אצבעות חרות למקוץ
עכושי ושישין משום
הרותה מטבילין כלים
בתוך כלים לקדש שבטין
נקב מרות כבי אצבעות
שוקות. ואמרין כפי
שן כלים גדולין כגון
סמנין וכיוצא בהן אבל
מחטין וציונות של קדש
שן וקוץ לא בני נקב
כולי האי ואי לאטבילי
בין כפות כבי אצבעות
לפיכך גזר שלא להטיל
כלים בתוך כלים לקדש
כלל זה חשבון המעלות
מטבילין כלים בתוך כלים
לחירות אבל לא לקדש
וזי אחת אחרים ותוך
ובית הכניעה לחירותה
אבל לא לקדש הרי
שחיה ונראה את המורה
הוא נטש את החיותה
אבל לא את הקדש הרי
שחיה גזר אובלי חיותה
מורה לקדש הרי ד.
מחיה ומטביל ומגב (ג)
ואחר הנגמרים כשהיה
צריכה טבילה לקדש אבל
לא לחיותה הרי ו'
לדברי רבא ולדברי ר'
אילא דתני להו לחיותיה
משום חציה הויין להו
חיותיה חיה לפיכך תני
לחו חיה ואמר אילו
נהנין בין בקדש בין
בחולין שנעשו על טהרת
הקדש: כיון דאית הון
דררא דטומאה. פי עיקר
טומאה שהיה ודאי יש
בהן טומאה ובאין לעלות
טומה גזרו בהו רבנן
אפילו בחולין שנעשו
על טהרת הקדש אבל
חמש האחרונות שערין
לא חלה טומאה עליהו
לא גזרו בהו. לפיכך
אמרין שנשארו חמש
מעלות אחרות שנהנין
בקדש ואין נהנין בחולין
שנעשו על טהרת הקדש
ואלו תן הכלי סוף מה
שבתו לקדש אבל לא
לחיותה. והביעי בקדש
פסול. והשלישי בחיותה
היה מטשא את חבורה
לקדש אבל לא לחיותה.
אובלי אובלין נגבים
כידים מסואכות בחיותה
אבל לא בקדש. אהן
ומחור כשפירש ציריין

דקיטרא במיא אהרוקי מיהרק. ומגבי דמתניתין הוי משום
חילצה כדפיס רש"י והא דלא עביד לריכותא
ממגיבא מוסר דקיס ליה (ו) דלא ידעיין מאריך ויש מפרשים דמגבי
טעמא אחרינא חילצה משום שמיים חורים ומטמאין ליה ולא סלקא
למה השקה משום אובלי דקדש וקשה
למורי דלס כן לרנא הוי שנים עשר
ולברי אילנא אחד עשר וי"ל רביעי
קדש לא חשיב ליה או לירוף
דאורייתא: **אחרונות** אקדש
ולא אחריון בו. תימה להר"ר
אלחנן דמוכח רב מרי לעיל באירוף
פירקא (דף י"ג): ש"מ מולין שנעשו
קמי גזר גבי מעלות לומר בגדי
על טהרת הקדש קדש דמו מללא
הוי קדש שכן מתמין סבירא בגדי
אובלי תרומה מדרס לחולין שנעשו
על טהרת הקדש בגדי מולין (ו) מדרס
לקדש ומאי הוכחא היא דילמא לאו
קדש דמו נעלמא ולענין מעלה זו
הוי קדש שכן מתמין סבירא גבי
ה' ראשונות קדש דמו ואפי"ה לא חשיב
לה גבי מעלות ושמה דלא קאמר
ב**בתרייתא** דאית הן מעלה לחוד:
רביטאה דאית בהו דררא
דבטיאה דאורייתא
אקדש גזר ולא אחריון שנעשו על
טהרת הקדש. וקשה לר"י דאמרין
צפ"ק דנדה (דף ו.) מעת לעת
שגזרה בקדש אבל לא לתרומה או הכי
מילתא דאית ליה דררא כו' דלית ליה דררא
דטומאה דרנבן והיה דהתם דררא דטומאה דרנבן (ו) ומו קשה מאי
שמה הוי כמרייתא דהכא דלא הוי לחולין שנעשו על טהרת הקדש
זאת מעותין דענת לעת אף לחולין שנעשו על טהרת הקדש
ורבי"א היה מפרש דהתם לא מקשה ולימיה גבי מעלות רק מקמייתא דגבי בתרייתא לא דמו דהתם אף לחולין שנעשו על טהרת
הקדש והכא דוקא לקדש ולא יתכן להר"י דאכתי לא קיס ליה כהא כי פריך ליה עד דלמסקנא ועוד כי משני דלא דמי לקמייתא
משום דלית דררא דטומאה אכתי תקשי ליה מ"ש דהתם לחולין שנעשו עט"ה והכא דווקא לקדש להכי נראה להר"י לפרש ויתמיה
גבי מעלות או כמרייתא או כמרייתא ושמני לרנבן דררא דטומאה כלל אפילו דרנבן ולא דמי אף דבתרייתא דהא כי ממעיין לא
מעט לעמ קיס לן דטהורה היתה ואל חתמה היכי מקמייתא אף לחולין כיון דליכא דררא דטומאה כלל לפי שיגילות הוא קלם
שנעקר הדם לפני ראייתה לכן גזרו רבנן אף בחולין שנעשו עט"ה ומכל מקום לית להו דררא דטומאה התם כיון דנשעה דעסקה
בטהרות או אין שם ספק טומאה ואין לה להניח מלעוקב בטהרות שחיה יודעת מתי מראה אחרי כן:

(ב) דקיטרא במיא אהרוקי מיהרק אבל רישא
דמיא אקפויי מקפו ליה למנא לא הויא חציה
צריכא רבי אילא לטעמיה דאמר רבי אילא
א"ר הנינא בר פפא עשר מעלות שנו כאן
חמש ראשונות בין לקדש בין לחולין שנעשו
על טהרת הקדש אחרונות לקדש אבל לא
לחולין שנעשו על טהרת הקדש מ"ט חמש
קמייתא דאית להו דררא דטומאה מדאורייתא
גזרו בהו רבנן בין לקדש בין לחולין
שנעשו על טהרת הקדש בתרייתא
דלית להו דררא דטומאה מ"דאורייתא
גזרו בהו רבנן לקדש לחולין שנעשו על
טהרת הקדש לא גזרו בהו רבנן רבא
אמר מרסיפא הוי משום חציה רישא
לאו משום חציה ורישא היינו טעמא
גזירה שלא יטביל מחטין וציונות
בכלי שאין בפיו כשפורת הגזר (ו) כדנתן
עירוב במקואות כשפורת הגזר: כעוביה
וכחללה

הוא: ככלי שאין בפיו כשפורת הגזר. והיה לזו טבילה היא שאין
המים הנכנסין לתוכו חיבור למי המקוה ולא טבילו המחטין אלא
במעט מים שכלי ותמן כו' דלאו חיבור הוא: **עירוב**
מקואות. מקוה חסר צד מקוה שלם והעירוב צינור המחברין:
אם יש כרוחבו כשפורת הגזר. כקנה שנתמין כפי הגזר של עור (ו):
ומחללה

הוא: ככלי שאין בפיו כשפורת הגזר. והיה לזו טבילה היא שאין
המים הנכנסין לתוכו חיבור למי המקוה ולא טבילו המחטין אלא
במעט מים שכלי ותמן כו' דלאו חיבור הוא: **עירוב**
מקואות. מקוה חסר צד מקוה שלם והעירוב צינור המחברין:
אם יש כרוחבו כשפורת הגזר. כקנה שנתמין כפי הגזר של עור (ו):
ומחללה

(א) ופי' חסופת חילין לה.
ד"ה לין לין (ב) מקואות
פ"י מ"ו יבמות טו.
(ג) ופ"א (ד) וקתן כ"ג:
(ה) וחילין לה: (ו) וקתן
כ"ג. (ז) ד"ה ר"א ח"ף
(ח) ד"ה מ"ן. (ט) טהרות
פ"ח מ"ט.

הגרות הב"ח

(ב) נ"ב משום דקטורא
ההרוק כלי וחיבה מלא
מתקן: (ג) שם כשפוסת
הגזר ותמן עירוב:
(ד) ר"ה ד"ה עירוב וכו'
המחטין הסייד והלחי
מ"ד ח"ט וכו' על עור
בחללה ועוביה והלחי:
(ה) ת"ס ד"ה דקטורא
וכי דקס ליה דהרא
דעינין מתקין: (ו) ד"ה
לחיותה וכו' הקדש בגדי
אובלי מולין שנעשו
עט"ה מדרס לקדש
ומאי הוכחא: (ז) ד"ה
בתרייתא וכו' דרנבן
היה דררא דטומאה והלחי:
(ח) ד"ה עט"ה וכו' שמי
שקטות שכלן אחת קדש
אחת התם המים ששניה
לחין מקודשין ואם הוי
וכי המים לפין וכו'
וקדש אחת מין המים
שבשניהם מקודשין
מתקנין סופא או שחי
המים כלי וחיבה שמעט
מתקן: (ט) בא"ד וכו'
דעינין רוחב הקנה מלא
מים וכי דקאמר צינורין
במסקנא דילמא לענין
מקואות: (י) בא"ד קמי
בפיסא מחספתא וכו'
דכרחה הפיסה היא דכני:

בתרייתא דאית הן מעלה לחוד:
רביטאה דאית בהו דררא
דבטיאה דאורייתא
אקדש גזר ולא אחריון שנעשו על
טהרת הקדש. וקשה לר"י דאמרין
צפ"ק דנדה (דף ו.) מעת לעת
שגזרה בקדש אבל לא לתרומה או הכי
מילתא דאית ליה דררא כו' דלית ליה דררא
דטומאה דרנבן והיה דהתם דררא דטומאה דרנבן (ו) ומו קשה מאי
שמה הוי כמרייתא דהכא דלא הוי לחולין שנעשו על טהרת הקדש
זאת מעותין דענת לעת אף לחולין שנעשו על טהרת הקדש
ורבי"א היה מפרש דהתם לא מקשה ולימיה גבי מעלות רק מקמייתא דגבי בתרייתא לא דמו דהתם אף לחולין שנעשו על טהרת
הקדש והכא דוקא לקדש ולא יתכן להר"י דאכתי לא קיס ליה כהא כי פריך ליה עד דלמסקנא ועוד כי משני דלא דמי לקמייתא
משום דלית דררא דטומאה אכתי תקשי ליה מ"ש דהתם לחולין שנעשו עט"ה והכא דווקא לקדש להכי נראה להר"י לפרש ויתמיה
גבי מעלות או כמרייתא או כמרייתא ושמני לרנבן דררא דטומאה כלל אפילו דרנבן ולא דמי אף דבתרייתא דהא כי ממעיין לא
מעט לעמ קיס לן דטהורה היתה ואל חתמה היכי מקמייתא אף לחולין כיון דליכא דררא דטומאה כלל לפי שיגילות הוא קלם
שנעקר הדם לפני ראייתה לכן גזרו רבנן אף בחולין שנעשו עט"ה ומכל מקום לית להו דררא דטומאה התם כיון דנשעה דעסקה
בטהרות או אין שם ספק טומאה ואין לה להניח מלעוקב בטהרות שחיה יודעת מתי מראה אחרי כן:

בתרייתא דאית הן מעלה לחוד:
רביטאה דאית בהו דררא
דבטיאה דאורייתא
אקדש גזר ולא אחריון שנעשו על
טהרת הקדש. וקשה לר"י דאמרין
צפ"ק דנדה (דף ו.) מעת לעת
שגזרה בקדש אבל לא לתרומה או הכי
מילתא דאית ליה דררא כו' דלית ליה דררא
דטומאה דרנבן והיה דהתם דררא דטומאה דרנבן (ו) ומו קשה מאי
שמה הוי כמרייתא דהכא דלא הוי לחולין שנעשו על טהרת הקדש
זאת מעותין דענת לעת אף לחולין שנעשו על טהרת הקדש
ורבי"א היה מפרש דהתם לא מקשה ולימיה גבי מעלות רק מקמייתא דגבי בתרייתא לא דמו דהתם אף לחולין שנעשו על טהרת
הקדש והכא דוקא לקדש ולא יתכן להר"י דאכתי לא קיס ליה כהא כי פריך ליה עד דלמסקנא ועוד כי משני דלא דמי לקמייתא
משום דלית דררא דטומאה אכתי תקשי ליה מ"ש דהתם לחולין שנעשו עט"ה והכא דווקא לקדש להכי נראה להר"י לפרש ויתמיה
גבי מעלות או כמרייתא או כמרייתא ושמני לרנבן דררא דטומאה כלל אפילו דרנבן ולא דמי אף דבתרייתא דהא כי ממעיין לא
מעט לעמ קיס לן דטהורה היתה ואל חתמה היכי מקמייתא אף לחולין כיון דליכא דררא דטומאה כלל לפי שיגילות הוא קלם
שנעקר הדם לפני ראייתה לכן גזרו רבנן אף בחולין שנעשו עט"ה ומכל מקום לית להו דררא דטומאה התם כיון דנשעה דעסקה
בטהרות או אין שם ספק טומאה ואין לה להניח מלעוקב בטהרות שחיה יודעת מתי מראה אחרי כן:

בתרייתא דאית הן מעלה לחוד:
רביטאה דאית בהו דררא
דבטיאה דאורייתא
אקדש גזר ולא אחריון שנעשו על
טהרת הקדש. וקשה לר"י דאמרין
צפ"ק דנדה (דף ו.) מעת לעת
שגזרה בקדש אבל לא לתרומה או הכי
מילתא דאית ליה דררא כו' דלית ליה דררא
דטומאה דרנבן והיה דהתם דררא דטומאה דרנבן (ו) ומו קשה מאי
שמה הוי כמרייתא דהכא דלא הוי לחולין שנעשו על טהרת הקדש
זאת מעותין דענת לעת אף לחולין שנעשו על טהרת הקדש
ורבי"א היה מפרש דהתם לא מקשה ולימיה גבי מעלות רק מקמייתא דגבי בתרייתא לא דמו דהתם אף לחולין שנעשו על טהרת
הקדש והכא דוקא לקדש ולא יתכן להר"י דאכתי לא קיס ליה כהא כי פריך ליה עד דלמסקנא ועוד כי משני דלא דמי לקמייתא
משום דלית דררא דטומאה אכתי תקשי ליה מ"ש דהתם לחולין שנעשו עט"ה והכא דווקא לקדש להכי נראה להר"י לפרש ויתמיה
גבי מעלות או כמרייתא או כמרייתא ושמני לרנבן דררא דטומאה כלל אפילו דרנבן ולא דמי אף דבתרייתא דהא כי ממעיין לא
מעט לעמ קיס לן דטהורה היתה ואל חתמה היכי מקמייתא אף לחולין כיון דליכא דררא דטומאה כלל לפי שיגילות הוא קלם
שנעקר הדם לפני ראייתה לכן גזרו רבנן אף בחולין שנעשו עט"ה ומכל מקום לית להו דררא דטומאה התם כיון דנשעה דעסקה
בטהרות או אין שם ספק טומאה ואין לה להניח מלעוקב בטהרות שחיה יודעת מתי מראה אחרי כן:

בתרייתא דאית הן מעלה לחוד:
רביטאה דאית בהו דררא
דבטיאה דאורייתא
אקדש גזר ולא אחריון שנעשו על
טהרת הקדש. וקשה לר"י דאמרין
צפ"ק דנדה (דף ו.) מעת לעת
שגזרה בקדש אבל לא לתרומה או הכי
מילתא דאית ליה דררא כו' דלית ליה דררא
דטומאה דרנבן והיה דהתם דררא דטומאה דרנבן (ו) ומו קשה מאי
שמה הוי כמרייתא דהכא דלא הוי לחולין שנעשו על טהרת הקדש
זאת מעותין דענת לעת אף לחולין שנעשו על טהרת הקדש
ורבי"א היה מפרש דהתם לא מקשה ולימיה גבי מעלות רק מקמייתא דגבי בתרייתא לא דמו דהתם אף לחולין שנעשו על טהרת
הקדש והכא דוקא לקדש ולא יתכן להר"י דאכתי לא קיס ליה כהא כי פריך ליה עד דלמסקנא ועוד כי משני דלא דמי לקמייתא
משום דלית דררא דטומאה אכתי תקשי ליה מ"ש דהתם לחולין שנעשו עט"ה והכא דווקא לקדש להכי נראה להר"י לפרש ויתמיה
גבי מעלות או כמרייתא או כמרייתא ושמני לרנבן דררא דטומאה כלל אפילו דרנבן ולא דמי אף דבתרייתא דהא כי ממעיין לא
מעט לעמ קיס לן דטהורה היתה ואל חתמה היכי מקמייתא אף לחולין כיון דליכא דררא דטומאה כלל לפי שיגילות הוא קלם
שנעקר הדם לפני ראייתה לכן גזרו רבנן אף בחולין שנעשו עט"ה ומכל מקום לית להו דררא דטומאה התם כיון דנשעה דעסקה
בטהרות או אין שם ספק טומאה ואין לה להניח מלעוקב בטהרות שחיה יודעת מתי מראה אחרי כן:

בתרייתא דאית הן מעלה לחוד:
רביטאה דאית בהו דררא
דבטיאה דאורייתא
אקדש גזר ולא אחריון שנעשו על
טהרת הקדש. וקשה לר"י דאמרין
צפ"ק דנדה (דף ו.) מעת לעת
שגזרה בקדש אבל לא לתרומה או הכי
מילתא דאית ליה דררא כו' דלית ליה דררא
דטומאה דרנבן והיה דהתם דררא דטומאה דרנבן (ו) ומו קשה מאי
שמה הוי כמרייתא דהכא דלא הוי לחולין שנעשו על טהרת הקדש
זאת מעותין דענת לעת אף לחולין שנעשו על טהרת הקדש
ורבי"א היה מפרש דהתם לא מקשה ולימיה גבי מעלות רק מקמייתא דגבי בתרייתא לא דמו דהתם אף לחולין שנעשו על טהרת
הקדש והכא דוקא לקדש ולא יתכן להר"י דאכתי לא קיס ליה כהא כי פריך ליה עד דלמסקנא ועוד כי משני דלא דמי לקמייתא
משום דלית דררא דטומאה אכתי תקשי ליה מ"ש דהתם לחולין שנעשו עט"ה והכא דווקא לקדש להכי נראה להר"י לפרש ויתמיה
גבי מעלות או כמרייתא או כמרייתא ושמני לרנבן דררא דטומאה כלל אפילו דרנבן ולא דמי אף דבתרייתא דהא כי ממעיין לא
מעט לעמ קיס לן דטהורה היתה ואל חתמה היכי מקמייתא אף לחולין כיון דליכא דררא דטומאה כלל לפי שיגילות הוא קלם
שנעקר הדם לפני ראייתה לכן גזרו רבנן אף בחולין שנעשו עט"ה ומכל מקום לית להו דררא דטומאה התם כיון דנשעה דעסקה
בטהרות או אין שם ספק טומאה ואין לה להניח מלעוקב בטהרות שחיה יודעת מתי מראה אחרי כן:

מבואר רש"י

עירוב מקואות. מקוה
חסר צד מקוה שלם
המחברין המים דרך חיצין
ונקב ושיער הנקב לנרף
המקואות ולהכניס החסר.
קנה כשפוסת הגזר. קנה
שעמיה כפי הגזר שיהא
שיער חלל החיצין כעוביה
ומחללה של שפוסת. דהיי
כשהי אצבעות חרות
למקוץ. מחספתא כחלל
הנקב ברות יבמות טו.

כעוביה ובחפ"ה. פירש"י שמי אצבעות חרות למקוץ
דע"ז (דף ע"ג). הנזק והקטורא ומשקה טופח אינן חיבור הא טופח על מנת להטפח חיבור ואומר ר"ת דבמים סגי
בטופח על מנת להטפח אבל נקב צנין ב' אצבעות אף קשה להר"י דתנן בפרק חמישי דפרה (מ"ח) שמי שקותם שחצין (ו) קדש
אחת מהם מים ששניה אינן מקודשות אם היו נקבות זה בחוך זה כשפוסת גזר או שחיה מים לפין על גביו אפי' כקליפת השום
קדש אחת מהן מים ששניה מקודשות משמע מדקמיין סופא או שחיה מים לפין על גביו משמע דכחול צנין שפוסת הגזר אפי'
מקדש דדוקא כסופא סגי כקליפת השום ומו מן כמסכת מקואות (פ"ו מ"ט) כותל שבין שמי מקואות שנמדק לשחי מנטרף לערב אין
מנטרף עד שיהא נמוק אחד כשפוסת הגזר ר"י אומר חילוף הדברים נפרד זה לחוך זה על רוס כקליפת השום ועל רוחב כשפוסת
(הגזר) כלומר שמי אצבעות חרות למקוץ וכיון דנענין חזי הנקב מלא מים איכא טפי מטופח על מנת להטפח ועוד אי מיתניא היא
דנזק וקטורא לענין מקואות מאי היא דקאמר צניטין (ט) ולענין מקואות ור"י הוא מכלל דמעיקרא לא מיתוקמא לענין מקואות ונראה
לר"י דלענין השקה מיתניא דומיא דרישא (מקלן) שהוא מלא משקין טמאין כיון שהשקין למקוה טהורה דברי ר' יהושע ומכ"א עד
שיטביל את כולה הנזק והקטורא כו' ובסוף פרק שמיני דטהרות מיתני' אבל לענין מקואות מועיל כדאיתא לעיל (דף י"ג). גבי שלם
בגמיות דטובלין בתחומה וכי מוקמיין צניטין (דילמא) לענין מקואות ור"י היא דלמך גזר אחיה לא מני לאוקמי כרנבן דלית להו טופח
על מנת להטפח אפי' גזר אחיה וכו' כקרקע אה דלעולם לית להו חיבור עד שיהא כקליפת השום כרוחב שפוסת והכי משמע
לינשא דיהו דלעולם לא הוי חיבור ועוד דאיכא למימר לר"י נמי לית ליה רק היכא דשייך גזר אחיה אבל כקרקע שזה לא אמרינן ועליו
(דף י"ג): כד"ה בתחומה) פירש"י דנעק ונאלמנעית ארבעים לרבותא דר"י דלע"ג איכא מ' סאה באלמנעית אין טובלין בעליונה אי נמי כרוחב
דחכמים דלפי' הכי קמי' (י) סופא בתוספתא ומכ"א אין מטבילין אלא באלמנעית אף תימה להר"ר אלחנן דסבירא הפוסה דגבי השקה
חוצין דקטורא אינו חיבור כהיא דנזק וקטורא ולענין מקואות מתיני' דאיתא לעיל גבי שלשה בגמיות (ט) דטובלין בתחומה
דהוי חבור ואלו טופח על מנת להטפח מהני לענין מקואות צניטין מים לפין על גביו ומיך ר"י דטומאה וטהרה
בשקין הלכתא גמירי לה ולא ככרחה מלא מילתא ר"י קשי' עד דגבי טופח על מנת להטפח הוי חיבור להשקה ובמקואות
צניטין מים לפין וכו' קאמרין דילמא לענין מקואות קאמר רוחה לומר דלגבי השקה לא הוי חיבור ויש לומר דהוא דין להשקה
במקום דאיכא למימר גזר אחיה הוי חיבור לרבי יהודה והא דנעק מקואות משום דליירי ציה נקטיה ומיהו יש לחלק מעיקרא וליישב
כל המשניות דכקרקע שזה היכא דליכא כותל כלל סגי בטופח על מנת להטפח והיכא דאיכא נקב כחולל צניטין כרוחב שפוסת
הגזר ועל גבי כותל סגי כקליפת השום ועל רוחב כשפוסת הגזר: (ו) ופי' חוס' יבמות טו. ד"ה עירובין:

כעוביה ובחפ"ה. פירש"י שמי אצבעות חרות למקוץ
דע"ז (דף ע"ג). הנזק והקטורא ומשקה טופח אינן חיבור הא טופח על מנת להטפח חיבור ואומר ר"ת דבמים סגי
בטופח על מנת להטפח אבל נקב צנין ב' אצבעות אף קשה להר"י דתנן בפרק חמישי דפרה (מ"ח) שמי שקותם שחצין (ו) קדש
אחת מהם מים ששניה אינן מקודשות אם היו נקבות זה בחוך זה כשפוסת גזר או שחיה מים לפין על גביו אפי' כקליפת השום
קדש אחת מהן מים ששניה מקודשות משמע מדקמיין סופא או שחיה מים לפין על גביו משמע דכחול צנין שפוסת הגזר אפי'
מקדש דדוקא כסופא סגי כקליפת השום ומו מן כמסכת מקואות (פ"ו מ"ט) כותל שבין שמי מקואות שנמדק לשחי מנטרף לערב אין
מנטרף עד שיהא נמוק אחד כשפוסת הגזר ר"י אומר חילוף הדברים נפרד זה לחוך זה על רוס כקליפת השום ועל רוחב כשפוסת
(הגזר) כלומר שמי אצבעות חרות למקוץ וכיון דנענין חזי הנקב מלא מים איכא טפי מטופח על מנת להטפח ועוד אי מיתניא היא
דנזק וקטורא לענין מקואות מאי היא דקאמר צניטין (ט) ולענין מקואות ור"י הוא מכלל דמעיקרא לא מיתוקמא לענין מקואות ונראה
לר"י דלענין השקה מיתניא דומיא דרישא (מקלן) שהוא מלא משקין טמאין כיון שהשקין למקוה טהורה דברי ר' יהושע ומכ"א עד
שיטביל את כולה הנזק והקטורא כו' ובסוף פרק שמיני דטהרות מיתני' אבל לענין מקואות מועיל כדאיתא לעיל (דף י"ג). גבי שלם
בגמיות דטובלין בתחומה וכי מוקמיין צניטין (דילמא) לענין מקואות ור"י היא דלמך גזר אחיה לא מני לאוקמי כרנבן דלית להו טופח
על מנת להטפח אפי' גזר אחיה וכו' כקרקע אה דלעולם לית להו חיבור עד שיהא כקליפת השום כרוחב שפוסת והכי משמע
לינשא דיהו דלעולם לא הוי חיבור ועוד דאיכא למימר לר"י נמי לית ליה רק היכא דשייך גזר אחיה אבל כקרקע שזה לא אמרינן ועליו
(דף י"ג): כד"ה בתחומה) פירש"י דנעק ונאלמנעית ארבעים לרבותא דר"י דלע"ג איכא מ' סאה באלמנעית אין טובלין בעליונה אי נמי כרוחב
דחכמים דלפי' הכי קמי' (י) סופא בתוספתא ומכ"א אין מטבילין אלא באלמנעית אף תימה להר"ר אלחנן דסבירא הפוסה דגבי השקה
חוצין דקטורא אינו חיבור כהיא דנזק וקטורא ולענין מקואות מתיני' דאיתא לעיל גבי שלשה בגמיות (ט) דטובלין בתחומה
דהוי חבור ואלו טופח על מנת להטפח מהני לענין מקואות צניטין מים לפין על גביו ומיך ר"י דטומאה וטהרה
בשקין הלכתא גמירי לה ולא ככרחה מלא מילתא ר"י קשי' עד דגבי טופח על מנת להטפח הוי חיבור להשקה ובמקואות
צניטין מים לפין וכו' קאמרין דילמא לענין מקואות קאמר רוחה לומר דלגבי השקה לא הוי חיבור ויש לומר דהוא דין להשקה
במקום דאיכא למימר גזר אחיה הוי חיבור לרבי יהודה והא דנעק מקואות משום דליירי ציה נקטיה ומיהו יש לחלק מעיקרא וליישב
כל המשניות דכקרקע שזה היכא דליכא כותל כלל סגי בטופח על מנת להטפח והיכא דאיכא נקב כחולל צניטין כרוחב שפוסת
הגזר ועל גבי כותל סגי כקליפת השום ועל רוחב כשפוסת הגזר: (ו) ופי' חוס' יבמות טו. ד"ה עירובין:

כעוביה ובחפ"ה. פירש"י שמי אצבעות חרות למקוץ
דע"ז (דף ע"ג). הנזק והקטורא ומשקה טופח אינן חיבור הא טופח על מנת להטפח חיבור ואומר ר"ת דבמים סגי
בטופח על מנת להטפח אבל נקב צנין ב' אצבעות אף קשה להר"י דתנן בפרק חמישי דפרה (מ"ח) שמי שקותם שחצין (ו) קדש
אחת מהם מים ששניה אינן מקודשות אם היו נקבות זה בחוך זה כשפוסת גזר או שחיה מים לפין על גביו אפי' כקליפת השום
קדש אחת מהן מים ששניה מקודשות משמע מדקמיין סופא או שחיה מים לפין על גביו משמע דכחול צנין שפוסת הגזר אפי'
מקדש דדוקא כסופא סגי כקליפת השום ומו מן כמסכת מקואות (פ"ו מ"ט) כותל שבין שמי מקואות שנמדק לשחי מנטרף לערב אין
מנטרף עד שיהא נמוק אחד כשפוסת הגזר ר"י אומר חילוף הדברים נפרד זה לחוך זה על רוס כקליפת השום ועל רוחב כשפוסת
(הגזר) כלומר שמי אצבעות חרות למקוץ וכיון דנענין חזי הנקב מלא מים איכא טפי מטופח על מנת להטפח ועוד אי מיתניא היא
דנזק וקטורא לענין מקואות מאי היא דקאמר צניטין (ט) ולענין מקואות ור"י הוא מכלל דמעיקרא לא מיתוקמא לענין מקואות ונראה
לר"י דלענין השקה מיתניא דומיא דרישא (מקלן) שהוא מלא משקין טמאין כיון שהשקין למקוה טהורה דברי ר' יהושע ומכ"א עד
שיטביל את כולה הנזק והקטורא כו' ובסוף פרק שמיני דטהרות מיתני' אבל לענין מקואות מועיל כדאיתא לעיל (דף י"ג). גבי שלם
בגמיות דטובלין בתחומה וכי מוקמיין צניטין (דילמא) לענין מקואות ור"י היא דלמך גזר אחיה לא מני לאוקמי כרנבן דלית להו טופח
על מנת להטפח אפי' גזר אחיה וכו' כקרקע אה דלעולם לית להו חיבור עד שיהא כקליפת השום כרוחב שפוסת והכי משמע
לינשא דיהו דלעולם לא הוי חיבור ועוד דאיכא למימר לר"י נמי לית ליה רק היכא דשייך גזר אחיה אבל כקרקע שזה לא אמרינן ועליו
(דף י"ג): כד"ה בתחומה) פירש"י דנעק ונאלמנעית ארבעים לרבותא דר"י דלע"ג איכא מ' סאה באלמנעית אין טובלין בעליונה אי נמי כרוחב
דחכמים דלפי' הכי קמי' (י) סופא בתוספתא ומכ"א אין מטבילין אלא באלמנעית אף תימה להר"ר אלחנן דסבירא הפוסה דגבי השקה
חוצין דקטורא אינו חיבור כהיא דנזק וקטורא ולענין מקואות מתיני' דאיתא לעיל גבי שלשה בגמיות (ט) דטובלין בתחומה
דהוי חבור ואלו טופח על מנת להטפח מהני לענין מקואות צניטין מים לפין על גביו ומיך ר"י דטומאה וטהרה
בשקין הלכתא גמירי לה ולא ככרחה מלא מילתא ר"י קשי' עד דגבי טופח על מנת להטפח הוי חיבור להשקה ובמקואות
צניטין מים לפין וכו' קאמרין דילמא לענין מקואות קאמר רוחה לומר דלגבי השקה לא הוי חיבור ויש לומר דהוא דין להשקה
במקום דאיכא למימר גזר אחיה הוי חיבור לרבי יהודה והא דנעק מקואות משום דליירי ציה נקטיה ומיהו יש לחלק מעיקרא וליישב
כל המשניות דכקרקע שזה היכא דליכא כותל כלל סגי בטופח על מנת להטפח והיכא דאיכא נקב כחולל צניטין כרוחב שפוסת
הגזר ועל גבי כותל סגי כקליפת השום ועל רוחב כשפוסת הגזר: (ו) ופי' חוס' יבמות טו. ד"ה עירובין:

כעוביה ובחפ"ה. פירש"י שמי אצבעות חרות למקוץ
דע"ז (דף ע"ג). הנזק והקטורא ומשקה טופח אינן חיבור הא טופח על מנת להטפח חיבור ואומר ר"ת דבמים סגי
בטופח על מנת להטפח אבל נקב צנין ב' אצבעות אף קשה להר"י דתנן בפרק חמישי דפרה (מ"ח) שמי שקותם שחצין (ו) קדש
אחת מהם מים ששניה אינן מקודשות אם היו נקבות זה בחוך זה כשפוסת גזר או שחיה מים לפין על גביו אפי' כקליפת השום
קדש אחת מהן מים ששניה מקודשות משמע מדקמיין סופא או שחיה מים לפין על גביו משמע דכחול צנין שפוסת הגזר אפי'
מקדש דדוקא כסופא סגי כקליפת השום ומו מן כמסכת מקואות (פ"ו מ"ט) כותל שבין שמי מקואות שנמדק לשחי מנטרף לערב אין
מנטרף עד שיהא נמוק אחד כשפוסת הגזר ר"י אומר חילוף הדברים נפרד זה לחוך זה על רוס כקליפת השום ועל רוחב כ